

CARTA DOMINICAL

15 D'OCTUBRE DE 2017

RESSÒ DE LA PARAULA

Dialogar (I)

La situació política en la qual estem immersos reclama, segons l'opinió de molts, un diàleg profund i pacient.

En general, la crida al diàleg té bona premsa, és ben acollida pel gran públic. Només les postures radicals i extremes la rebutgen, perquè consideren que és signe de feblesa o absència de conviccions. Defensar o rebutjar aquesta crida depèn en gran mesura del que s'entengui per "diàleg".

Per a nosaltres, que hem pogut aprendre a dialogar a l'escola del papa Pau VI, el diàleg és essencialment una recerca en comú d'una veritat, que generalment està més enllà de les posicions de l'un i de l'altre, mitjançant l'intercanvi de paraules i missatges. Això que es veu clar referit a la relació entre persones, també ha de valdre per al diàleg polític.

Però hem d'advertir que aquest diàleg, perquè arribi a poder ser eficaç, ha de complir determinades condicions.

La primera de totes és el que hem pogut llegir en l'editorial d'un diari: urgeix la "desinflamació". Hem patit una ferida i, segons consells dels sanitaris, la primera tasca per sanar-la és treure la inflamació: si no, no es pot intervenir. La tensió emocional "inflamant" és enemiga de les bones paraules, del seny a l'hora de llegir la realitat tal com és i discernir el que s'ha de fer.

La segona és posar-se d'acord sobre el que significa dialogar en política, és a dir, aclarir l'objecte, el sentit, del que s'està fent. Sobretot en l'àmbit de la política (que de per si és conquesta i exercici del poder), està estesa l'opinió que "dialogar" és sinònim de "negociar", arribar a un acord entre parts enfrontades, pel qual s'estableix un equilibri de pèrdues i guanys. Aquesta forma d'entendre el diàleg polític s'assembla molt a les transaccions comercials: en elles es tracta d'arribar a un equilibri d'interessos. Pot ser útil, però en

realitat aquesta no és la solució, solament serveix com a sortida momentània al conflicte.

D'això depèn la tercera condició, és a dir, que es cregui realment en la capacitat del diàleg per avançar en la solució del problema i s'evitin pràctiques errònies i falses expectatives (com aconseguir una victòria en el marc d'una lluita de poders que suara hem esmentat).

La quarta condició és que no es defugui la qüestió essencial, en aquest cas quina ha de ser la font de legitimitat. Aquesta és sempre necessària, sigui la que sigui, i tindrà igualment els seus mecanismes de defensa i de canvi. No podran entrar en aquest diàleg els qui no acceptin cap legalitat. Encara que la qüestió és realment seriosa, permeteu-me evocar una anècdota que sona a acudit. El 1936, en plena guerra civil, un personatge il·lustrat torna al seu poble i troba el seu amic, que portava una gran pistola a la cintura: "Escolta, tu tens llicència per portar aquesta pistola? Aquell li respon molt tranquil: De cap manera, tenint aquesta pistola, quina falta em fan les llicències?" Qui pensa així no pot dialogar. De fet els qui adopten aquesta postura "antisistema" sempre han acabat establint un règim molt més coercitiu i dictatorial.

La cinquena condició és que el punt de partida sigui comú. Això és totalment necessari. Si en principi no es dona, la primera tasca serà buscar-lo. Diguem que per dialogar cal "un prejudici compartit", una base comuna sobre la qual edificar la recerca.

Aprofundim en més condicions del diàleg. Abans de res, no oblidem aquella condició bàsica: voler sincerament dialogar, fins i tot reconeixent la seva dificultat i el risc de semblar un feble perdedor.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat